

На припочатку початків

Поль Елюар

Для Гали цю безкінечну книгу

I

Повноголосо
Промітне кохання постало
І так спалахнуло яскраво
Що розум в коморі своїй
Не зваживсь у всьому зізнатись.

Повноголосо
Хмари кривавих круків покрили
Пам'ять минулих народжень
Відтак ошелешених в сяйві
Майбутнє знеможене від поцілунків.

Непомисленна несправедливість — єдина істота у світі
Любов вибирає любов не змінюючи обличчя.

IV

Я сказав тобі це ради хмар
Я сказав тобі це ради дерева що над морем
Ради кожної хвиляки ради птахів у листі
Ради шурхоту ріні
Ради коханих рук
Ради ока що обличчям стає або краєвидом
І якому сон надає небесної барви
Ради всієї випитої ночі
Ради ґрат придорожніх
Ради відчиненого вікна ради ясного чола
Я сказав тобі це ради твоїх думок і слів
Бо будь-яка ласка й довіра є вічні.

VI

Ти єдина і я чую трави твого сміху
Ти це твоя голова яка тебе підіймає
І з висоти небезпечної для життя
Під кулею туманною дощу долини
Під важким світлом під небом земляним
Ти народжуєш падіння.

Птахи вже не є надійним притулком
Ні лінощі ні втома
Спогад про ліси й струмки тендітні
Вранці примхи
Вранці очевидні пестоші
На світанку відсутносте падіння.
Човни твоїх очей блукають
У мереживі щезань
Безодня відкрилась іншим аби її втамувати
Тіні які ти твориш права на ніч не мають.

VIII

Кохана щоб окреслити мої бажання
Доторкнися своїми вустами небес твоїх слів як зорі
Поцілунки твої у ночі живій
І борозни твоїх рук мене обвивають

Вогонь як знак перемоги
Мої мрії у світі
Ясні й повсякчасні

А коли тебе поруч нема
Мені сниться що сплю мені сниться що мені все це
сниться.

VII

Земля блакитна ніби помаранч
Омана зникла і слова не брешуть
Вони не дозволяють вам співати
А лиш в цілунках одне одного збагнути

Шаленці і жага кохання
Вона її уста злились з моїми
Всі таємниці усмішки усі
І ті поблажливі одежі
Її вкривають голизну.

Зелено розквітають оси
Зоря вдяга собі на шию
Намисто з вікон
Під крилами сховалось листя
Всі сонця радощі тепер твої
Розлите сонце на землі
На всіх шляхах твоєї вроди.

XI

Вона не вміє розставляти тенета
Вона не відводить очей від своєї вроди
Так просто так просто звабити
І саме її очі заковують його у ланцюги
І саме на мене вона покладається
І саме на вроду вона накидає
Летючий невід пестоців.

XIII

Таємно закохана за своєю усмішкою
Зовсім гола слова кохання
Оголюють твої груди і шию
Твої стегна й повіки
Оголюють всі пестоці
Для того щоб цілунки у твоїх очах
Лише тебе являли всю цілком.

XVI

Пожадливі уста кольорів
І поцілунки що їх окреслюють
Жага листок млосна вода
Крило їх тримає в своїй долоні
Сміх їх скидає.

XVII

Від моєї єдиної ласки
Ти заряділа всім своїм сяйвом.

XX

Зоря — люблю тебе у моїх жилах глупа ніч
Я всеньку ніч дививсь на тебе
Я мушу все розгадати й покладаюсь на пітьму
Вона мені дає можливість
Укутати тебе
Розпалити у тобі жагу життя
У глибині моєї незворушності
Дає змогу тебе відкрити
Тебе звільнити і втратити
Пломінь невидимий вдень.

Якщо ти звідти підеш двері відчиняться в ранок
Якщо ти звідти підеш двері відчиняться в мене.

XXII

Притулившись до шиби чолом як журлива сторожа
Небом я ніч перетнув
Найменші падоли в моїх розтулених долонях
В незрушному байдужому подвійному крайнебі
Притулившись до шиби чолом як журлива сторожа
Я шукаю тебе за межею чекання
За межею самого себе
Я тебе так кохаю що вже й не знаю
Хто з нас двох тут відсутній.

XXV

Я розлучився з тобою
Та кохання ще йшло попереду мене
І коли простягнув я руки
Страждання звалилося ще нестерпніше

Щоб мене розлучити з самим собою.

XXVI

Заплющив очі щоб не бачити нічого
Заплющив очі щоб заплакати
Що тебе вже не бачу.

Де твої руки лагідні руки
Де твої очі чотири примхи дня
Все втрачено тебе вже тут нема
Щоб засліпити пам'ять ночей.

Все втрачено а я живий.

XXVIII

Розпашіла закохана
Щоб розділити твою втіху
Я прибираю барву страждання.

Я прожив ти запліснеш очі
Ти замикаєшся в мені
Однак прагнеш жити.

Все що повторюється незбагненне
Ти постаєш у дзеркалі
Перед моїм колишнім образом.

XXIX

Було б чудово якби обличчя
Відгукувалися на всі імення світу.

Переклад Олега Жупанського